

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **A. S.,** zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou, se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalované: **Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha,** odbor specializovaných činností - oddělení pátrání, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované č. j. CPPH - 6157/ČJ - 2010 - 004003 ze dne 4. 4. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 35/2010 - 22 ze dne 5. 5. 2010,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2010, č. j. 44 A 35/2010 - 22, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Aleně Lněničkové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“) č. j. 44 A 35/2010 - 22 ze dne 5. 5. 2010, kterým tento soud postoupil dle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc vedenou u něj pod spisovou značkou 44 A 35/2010 k vyřízení Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který je podle jeho názoru místně příslušný. V odůvodnění krajský soud vyšel z toho, že žalovaný správní orgán má sídlo na území Hl. m. Prahy, což vyvodil z obsahu žaloby. S odkazem na § 7 odst. 2 s. ř. s. pak uzavřel s tím, že k řízení je místně

příslušný soud, v jehož obvodu má sídlo správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni, tedy Městský soud v Praze.

Proti tomuto usnesení stěžovatel podal kasační stížnost. Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s postoupením věci k vyřízení městskému soudu. Namítá, že krajský soud ve výroku svého usnesení označil žalovaného v rozporu s označením v žalobě jako „Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností - oddělení pátrání, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8“. Žaloba však směřovala proti zásahu Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem. Zařízení pro zajištění cizinců je přitom podle dikce § 3a písm. a) bod 4 zákona o azylu samostatným správním orgánem s působností dle zákona o azylu. Je také jako samostatný veden na internetových stránkách Policie ČR. Tento orgán neumožnil stěžovateli učinit prohlášení o mezinárodní ochraně a proti němu směřovala žaloba proti nezákonnému zásahu. Stěžovatel zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění napadl jinou žalobou, a v daném případě že se jedná o žalobu proti nezákonnému zásahu. Rozhodnutí krajského soudu je i nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevypořádává s označením žalovaného, když v žalobě byl uveden zcela jiný správní orgán, a krajský soud svůj postup nijak nezdůvodnil. Pokud krajskému soudu nebylo zřejmé, proti komu žaloba směřuje, měl stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k odstranění vady podání. Řízení je také zmatečné, neboť soud nebyl dle názoru stěžovatele řádně obsazen. Je nepravděpodobné, že by nadpoloviční většina členek senátu dospěla k výše citovanému závěru o označení žalovaného. Dále stěžovatel požádal o přerušení řízení a předložení věci podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky Ústavnímu soudu, neboť lze pochybovat o souladu § 3a písm. a) bod 4 zákona o azylu s ústavním pořádkem. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Aps 5/2009 - 68. V závěrečném návrhu stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný (krajským soudem byl obesílán samozřejmě žalovaný dle označení v záhlaví napadeného usnesení) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není příslušný, k tomu aby se vyjadřoval k řízení o azylu, protože pouze vedl řízení o zajištění, stěžovatel se však domáhá ochrany proti zásahu zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí krajského soudu napadá (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána. Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se dovolává mj. kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Při posouzení této otázky je nutno vycházet ze soudní judikatury k tomuto důvodu. *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS - všechna citovaná rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“* Nejvyšší správní soud v projednávaném případě shledal, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, který orgán a zejména které sídlo vzal soud za rozhodné. Pouze ve výroku označil žalovaného - v rozporu s označením v žalobě - jako „Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností - oddělení pátrání, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8“. Citovaný údaj nekoresponduje s označením žalovaného a sídlem uvedeným v žalobě (kde je uvedeno „Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem“.) . V odůvodnění pak soud tuto - pro věc zásadní otázku – přešel neurčitou větou „Z obsahu žaloby vyplývá, že žalovaný správní orgán má sídlo na území Hl.m.Prahy“. Nikde ve velmi stručném odůvodnění není vysvětleno, proč vzal soud za rozhodný útvar policie uvedený v záhlaví svého rozhodnutí. Členění útvarů a otázka rozhodného sídla není přitom ze zákona o policii na první pohled zřejmá. S ohledem na tuto skutečnost, jakož i na rozpor údajů uvedených v žalobě a ve vydávaném usnesení bylo nezbytné, vysvětlit otázku sídla, které (a z jakých důvodů) vzal soud - z hlediska určování místní příslušnosti – za správné. Rozhodnutí je dále zmatečné, když se v odůvodnění základní právní úvaha odvíjí od „sídla správního orgánu, který ve věci *vydal rozhodnutí* v posledním stupni“ – ve výroku je přitom věc označena jako „proti *nezákonnému zásahu*“ (nikoliv „proti rozhodnutí žalovaného“). Tuto skutečnost napadá i stěžovatel v kasační stížnosti, kde explicitně zdůraznil, že (ve věci rovněž relevantní)

rozhodnutí o zajištění napadl jinou žalobou, a v daném případě že se jedná o žalobu proti nezákonnému zásahu.

S výše uvedenými nejasnostmi souvisí i skutečnost, že krajský soud se ani nepokusil obrátit se na žalovaný správní orgán a vyžádat si případný správní akt, kterým došlo k nezákonnému zásahu, či jímž byl nezákonný zásah vyjádřen, popř. spisový materiál, či jakékoli podklady vážící se k postupu správního orgánu, podle kterého by teprve bylo možno vyvodit, kdo správní akt (pokud nějaký existuje) vydal, popř. napadaný právní krok (tj. neumožnění požádat o mezinárodní ochranu) učinil. Tento postup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz např. rozhodnutí č. j. 9 Azs 4/2010 - 58 ze 17. 2. 2010: „*Z obsahu soudního spisu, který byl zdejšímu soudu předložen, vyplývá, že městský soud neměl nikdy k dispozici žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 7. 2009, č. j. MV - 54742 - 2/OAM - 2009, na základě kterého učinil úvahu o místní příslušnosti Krajského soudu v Praze v této věci a vydal kasační stížností napadené usnesení, kterým věc postoupil podle ust. § 7 odst. 6 s. ř. s. jmenovanému soudu. Městský soud tedy opřel své rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované a vycházel pouze z obsahu podané žaloby a tvrzení žalobce. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že napadené usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť městský soud opřel své rozhodovací důvody o vadná skutková zjištění, resp. o skutečnosti v řízení nezjišťované, čímž se dopustil pochybení, jež vykazuje takovou intenzitu, která by mohla mít vliv na samotné hmotněprávní postavení stěžovatele. V dalším řízení je proto městský soud povinen se odpovídajícím způsobem s těmito nedostatky vypořádat, zejména si vyžádat žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu, a své závěry řádně a dostatečně odůvodnit, jak ve vztahu k těmto rozhodnutím vyžaduje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 – 101.*“

Pokud se jedná o tvrzení, že soud byl nesprávně obsazen, pak toto tvrzení nebylo prokázáno, když v záhlaví usnesení jsou řádně uvedeni tři členové senátu a rovněž ve spise je založena zalepená obálka s hlasováním členů senátu. Za uvedených okolností není důvod se domnívat, že soud nebyl řádně obsazen všemi členy senátu. Této námitce tedy nedal Nejvyšší správní soud za pravdu. Nejvyšší správní soud také v této fázi řízení neshledal důvod k přerušení řízení a předložení návrhu na zrušení ustanovení § 3a písm. a) bod 4 zákona o azylu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, když předmětem přezkoumání je pouze otázka místní příslušnosti soudu, nikoliv rozhodnutí ve věci samé, kde se teprve citované ustanovení může stát relevantním.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná co do důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., a proto kasační stížností napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobci byla k ochraně jeho zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením městského soudu zástupkyní advokátka JUDr. Alena Lněničková v souladu s ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. V případě takovéhoto ustanovení advokáta platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně žalobce uplatnila nárok na poskytnutí odměny za zastupování za celkem dva úkony, a to převzetí zastupování a sepis kasační stížnosti. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996

Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v citovaném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovená zástupkyně žalobce však neuvedla, že by došlo k první poradě s klientem, pouze uvedla, že došlo k převzetí věci. Podání kasační stížnosti pak je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud tak přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, což při částce 2100 Kč za úkon právní služby spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celkem částku 2400 Kč, která byla ustanovené advokátce přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu